

Víš, mně se na exkurzích stávají hrozné věci. Třeba na prvním stupni, když jsme se jeli podívat na bitevní pole u Saratogy, se mi přihodila ta nehoda s dělem z války za nezávislost. Já na ten školní autobus nemířil, ale stejně mě pak vyloučili. A na předchozí škole, to jsme byli na exkurzi ve vodním světě. V zázemí bazénu se žraloky jsem tak nějak zmáčkl špatnou páčku na lávce a celá třída si nečekaně zaplavala. A předtím... No, asi už máš představu.

Tentokrát jsem si umínil, že budu sekat dobrotu.

Celou cestu do města jsem se musel otravovat s Nancy Bobofitovou, pihatou zrzkou a kleptomankou. Trefovala mého nejlepšího kámoše Grovera do týla kousky sendviče s burákovým máslem a kečupem.

Grover byl snadným cílem. Byl hubený, a když ho něco štvalo, rozbrečel se. Musel propadnout o několik tříd, protože byl jediný šesták s akné a chmýřím prvních vousů na bradě. A ještě k to-

mu byl mrzák. Dostal celoživotní omluvenku z tělocviku, protože měl něco se svaly na nohách. Legračně chodil, jako by ho každý krok bolel, ale nenech se mýlit. Měls vidět, jak dovedl uhánět, když se v jídelně podávaly plněné tortilly.

Zkrátka, Nancy Bobofitová po něm házela ty kousky sendviče. Zachytávaly se mu v kudrnatých hnědých vlasech a ona věděla, že se jí nemůžu nijak pomstít, protože už mám podmínku. Ředitel mi pohrozil vyhazovem ze školy, pokud se během tohoto výletu stane

něco špatného, nepříjemného nebo i jenom malinko zábavného.

„Já ji zabiju,“ zamumlal jsem.

Grover se mě snažil uklidnit. „To je v pohodě. Já mám burákové máslo rád.“

Uhnul před dalším kouskem Nancyina oběda.

„Tak, a dost.“ Začal jsem se zvedat, ale Grover mě stáhl zpátky na sedadlo.

„Už teď máš podmínku,“ připomněl mi. „Víš, kdo si to odnese, pokud se něco semele.“

Když na to teď vzpomínám, lituju, že jsem Nancy Bobofitovou neuzemnil hned tam. Vyhozov ze školy by bylo houby ve srovnání s malérem, do kterého jsem se namočil.

Prohlídku muzea vedl pan Brunner.

Jel vpředu na invalidním vozíku a prováděl nás rozlehlými výstavními síněmi kolem mramorových soch a skleněných vitrín plných fakt dost staré černé a oranžové keramiky.

Nešlo mi do palice, že ty kousky přežily dva, možná tři tisíce let.

Shromáždil nás kolem čtyřmetrového kamenného sloupu s velkou sfingou nahoře a začal nám vyprávět, že to byla *stéla* a označovala hrob nějaké holky zhruba našeho věku. Vyprávěl nám o vytesaných ozdobách na bocích. Snažil jsem se poslouchat, co říká, protože to bylo docela zajímavé, ale všichni kolem žvanili, a když jsem jim řekl, že mají držet hubu, vysloužil jsem si zlostný pohled od paní Doddsové, našeho dalšího učitelského doprovodu.

Paní Doddsová byla učitelka matematiky z Georgie. Věčně nosila černou koženou bundu, i když jí už bylo padesát. Vypadala dost drsně, zřejmě by neměla problém najet ti na harleyi přímo do skříňky v šatně. Přišla na Yancy v pololetí, když se naše předchozí matikářka nervově zhroutila.

Paní Doddsová od prvního dne milovala Nancy Bobofitovou a mě považovala za ďáblovu spratka. Když na mě namířila zkroucený ukazovák a fakt sladce zavrkala: „Zlatíčko,“ tušil jsem, že budu zase měsíc po škole.

Jednou, když mě donutila až do půlnoci gumovat poznámky ze starých pracovních sešitů, řekl jsem Groverovi, že paní Doddsová podle mě není člověk. Změřil si mě docela vážně a přikývl: „To máš úplnou pravdu.“

Pan Brunner dál mluvil o řeckém pohřebním umění.

Nakonec se Nancy Bobofitová zahihňala něčemu ohledně nahého chlápka na stéle a já se obrátil a řekl: „Držela bys laskavě hubu?“

Zaznělo to hlasitěji, než jsem chtěl.

Celá skupina se rozesmála. Pan Brunner přestal vyprávět.

„Pane Jacksone,“ oslovil mě, „chtěl jste něco dodat?“

Byl jsem úplně rudý. Odpověděl jsem:

„Ne, pane.“

Pan Brunner ukázal na jeden výjev na stéle.

„Možná byste nám mohl říct, co ten obraz představuje?“

Díval jsem se na plastiku a ulevilo se mi, protože jsem to vážně poznal. „To je Kronos pojídající svoje děti, ne?“

„Ano,“ přisvědčil pan Brunner, ale očividně mu

to nestačilo.

„A udělal to proto, že...“

„No...“ Lámal jsem si hlavu, abych si vzpomněl. „Kronos byl vládcem bohů a –“

„Bohů?“ zeptal se pan Brunner.

„Titánů,“ opravil jsem se. „A... nevěřil svým dětem, které byly bohy. Takže, hm, Kronos je snědl, že? Ale jeho žena schovala malého Dia a místo něj dala Kronovi sníst kámen. A když pak Zeus vyrostl, tak svého tátu Krona podvedl a ten jeho bratry a sestry vyzvracel –“

„Fuj!“ řekla jedna holka za mnou.

„– a pak začala ta velká bitva mezi bohy a Titány,“ pokračoval jsem, „a bohové vyhráli.“

Ze skupiny se ozvalo hihňání.

Nancy Bobofitová za mnou zamumlala kamarádce: „Jako by nám to v životě k něčemu bylo. Půjdeš žádat o práci a tam ti řeknou: ‚Vysvětlete nám, prosím, proč Kronos snědl svoje děti.‘“

„A pane Jacksone,“ pokračoval Brunner, „abych parafrázoval znamenitou otázku slečny Bobofitové, proč je to pro život důležité?“

„A máš to,“ zamumlal Grover.

„Drž hubu,“ zasyčela Nancy a obličej jí hořel ještě víc než vlasy.

Aspoň že si to odnesla

